Ч. 217. Четвер 27 вересня (10 жовтня) 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в п. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Вибори до ческого сойму. — Вісти з Крети.)

Чим близший день відкритя нової сесиї ради державної, тим більше поголосок стрічає ся в віденьских часописях про ріжні приготовленя, які мають єго попередити. Після доненеся Allgem. Corresp. ще з кінцем сего тиждня мав би др. Кербер відбути нову нараду з провідниками сторонництв, між иншими також з презесом кола польского. Палата панів мала би зібрати ся на наради рівночасно з радою державною. Президент гр. Фетер прибув уже до Відня, щоби відбути конференциї з дром Кербером, а свої урядові чинности в парляменті начинає з днем 13. с. м. В наслідок поголосок, немов би дальша президентура ґрафа Фетера була заквестионована, замічає Sonn- u. Montags-Ztg., що о тім не може бути й бесіди. До конфлікту могло би лише тогди прийти, коли би Німці упирали ся також при I-ій віцепрезидентурі. Чехи і Поляки суть за тим, щоби на те місце посунути II-ого віцепрезиданта дра Зачка, Молодочеха, як то і давнійше в таких случаях бувало. В такім разї осталась би опорожненою посада II-ого віцепрезидента, та на особу кандидата до тепер ще не було згоди.

Про вчерашні вибори до ческого сойму з куриї сільских громад, звістний доси такий вислід: Молодечехів вибрано 19, між ними один виступаючий як „самостійний“ Молодочех, ческих аґрарців 17, Шенерерівців 19, німецких народовців 3, німецких поступовців 3, німецких аґрарців 2, антисеміта одного і ческого радикала одного; в 22 округах ні один кандидат не одержав при першім виборі більшости. В тих округах відбуде ся другий вибір. Супротив того висліду найбільше мандатів стратили Молодочехи, котрі мали в попередній каденциї 46 мандатів, а тепер лиш 19 і німецкі поступовці, що мали 21 мандатів, а тепер 3. Натомість скріпили ся сильно чеські аґрарці що мають тепер 17 послів супротив 4 в попередній каденциї. Шенерерияньці також значно скріпили ся, бо мають тепер 11 мандатів, а мали перше 4. З поміж звістних парляментаристів вибрано молодочехів: Крамаржа, Янду, Герольда, Ґреґра, а з Німців: Вольфа, Перґельта і Пешку.

Мешканці Крети лучать великі надії і привязують чималу вагу до теперішної подорожи кн. Юрия, як коли би були певні, що наслідком єї будуть зміни на Креті. Правда, що наслідком заяви чотирох опікунчих держав Кретенці зрекли ся на разї претенсиї до чим скорійшої сполуки острова з Грециєю, та все-таки надіють ся, що завдяки впливам і заходам комісаря теперішна провізория замінить ся в другу яку переходову стадию, а то буде вже одним кроком дальше наперед до остаточної сполуки. В кружках кретеньских суть гадки, що опікунчі держави згодять ся на те, щоби їх місце заняла Греция, лиш би без стісненя круга діланя комісарияту. А коли замітимо, що Грециї вже давнійше признано якийсь рід інґеренциї на іменованя урядників і офіцирів жандармериї на Креті, то тим яснійше стає, що Крета приходить повільно в зависимість від Грециї.

Новинки.

Львів дня 9 го жовтня 1901.

— **Торжество положеня угольного каменя** під новий дворець зелїзниці у Львові відбуло ся вчера о год. 10 мін. 30 перед полуднем на місци будови в присутности Є. Експ. п. Міністра зелїзниць дра Віттека, Є. Експ. п. Намістника гр. Піньнского і Є. Е. п. маршалка краєвого гр. Ст Баденїго та директорів зелїзниць пп. Вербицкого, Горопкевича і Фестенбурга та многих иньших достойників. Перший т. зв. головний дворець, на котрім кінчив ся шлях давної зелїзниці Кароля Людвика (Львів-Краків), побудовано ще в 1860 р., пізнійше прийшов дворець зелїзниці львівско-черновецкої, але лиш дуже короткий час був двірцем для руху особового і єго ужито до руху товарового. Головний дворець був вже так нужденний, так тїсний і брудний, що найвисша вже була пора єго звалити а поставити новий.

— **Стипендиї.** Ц. к. Намістництво надало дві стипендиї з фондациї громади м. Миколаєва, по 140 корон річно, І. Іцакови, ученикови II. кл. ґімназиї в Стрию; і М. Колодїєви, ученикови IV. кляси нар. школи в Миколаєві.

8)

СІЛЬСКІ ПАВУКИ.

(З польского — Клим. Юноши.)

(Дальше.)

До „сальону“ війшов молодий посесор, скинув з себе сїру полотняну намітку, сів на тріщачій канапі і ударив головкою палички кілька разів о стіл.

На то вбіг зараз засапаний „мишурес“, постійний льокай заїздного дому, і кланяючи ся низько, спитав:

— Що вельможний пан прикажуть?

— Не було ту ще Янкля?

— Ні, але надійде, лише єго не видко; як пильно треба, то можу скочити по него.

— Добре, скажи єму, що я приїхав і жду.

— Зараз лечу, вже лечу! Чи маю сказати фірманови, аби заїхав до стайнї?

— Очевидно. А де господиня?

— Пані Малка в склепі, але она тут зараз прийде. Як лиш довідає ся, що вельможний пан приїхав, то в тій хвили прийде.

Ще не докінчив тих слів, коли Малка війшла.

— Такий гість! — сказала, усьміхаючись, — такий рідкий гість, то справді пригода.

— Як же ся маєте, пані? — спитав, беручи єї за руку.

— Не желаю моїм ворогам, аби так мали ся, як я.

— Що ви все тих ворогів маєте на гадці? Хтож они? Може й я до них належу?

— Ей, як можна так недобре думати о мнї? Хоч....

— Що?

— Добре знаєте що. Ви любите часом жартувати і говорити такі слова, що менї їх не личить слухати. Чи так робить приятель? Чи....

— Не личить? На серед ринку скажу, що краснїйшої женщини від вас я не бачив в моїм житю, і що шкода вас для такого поганого і брудного жида, як ваш честний пан муж.

— Тихо, тихо, досить, дайте спокій....

Молодий чоловік знов взяв хорошу Малко за руку, причім браслєтка, певне зле запята, упала на землю.

Підніс єї зараз і подав властительці.

— Видите, — сказала, — нехотячи зробили ви менї шкоду.

— В чім?

— Тут був камінь, видко випав на землю. Зараз треба єго пошукати, і не досить, що пошукати, треба єго вправити, а хто то зробить? Чи в нашім любім Чорнім болотї є порядний золотник? Раз попсувавесь менї ковток, то я мусїла єго дати до направи бляхареви.

— Бляхареви?

— Щож було робити? Я спішила ся тоді на дуже знатне весїлє. Янкель віддавав дочку, а я мала зіпсований ковток. В цїлім містї, крім коваля, бондаря і шевців, нема ремісників, то й я була в великім клопотї. Аж муж дорадив менї, щоби покликати бляхаря.... Коли умів направити кварту, може направити і ковток. Ну, і направив. Пізнійше направка тої бляхарскої направи коштувала мене кілька рублїв. Ах, що ви найлїпшого зробили! Камінь пропав, такий дорогий камінь. Справдї для мене велика шкода.

— Шукаймо.

Похилили ся обоє і почали шукати. Мойсьо, що ішов з кошем фляшок до другої компати, побачив то крізь напів отверті двері.

Поки-що нїчого не сказав, але погадав собі, що така спільна робота дуже підозріла, і що можна о ній гадати і сяк і так, і ще инакше.... Що они могли зробити і чого шукають?

Камінець не найшов ся, хороша купчиха була дуже зажурена.

— Дайте-но менї, пані, ту бразелєтку — сказав молодий чоловік.

— На що?

— Вибираю ся сими днями до Варшави, отже дам там вставити новий камінь. То певне був брилянтик?

— Ой, і який брилянт, — відповіла зітхаючи, — дуже хороший, великий брилянт.

— Впевняю вас, що й той, котрий я дам вставити, не буде малий, а як найдуть ся при нім ще які инші камінчики, то се хиба не зробить пані великої прикрости?

— Кому то може зробити прикрість?

— І не будете мене уважати своїм ворогом?

— Ц. к. Дирекция зелізниць державних у Львові оповіщує: З днем 15-го жовтня с. р. зміняв ся розклад їзди поїздів ч. 3253 і 3254 на зелізници льокальній Львів-Клепарів-Янів. Поїзд ч. 3253 буде відходити зі Львова о год. 7 мін. 50 вечером, а приходити до Янова о год. 9 мін. 5 вечером. Поїзд ч. 3254 буде відходити з Янова о год. 4 по полудни, а приходити до Львова о год. 5 мін. 15 по полудни. Розклад їзди поїздів чч. 3251 і 3252 позістав незмінений. Відїзд поїздів ч. 3253 і 3254 зі стациї і перестанків посередних, есть поданий в дотичнім оповіщеню.

— Речинець до дяківского іспиту перед комісиєю при сьв. Юрі у Львові назначений на 21 жовтня в канцелярії парохіяльній.

— Один подув вітру. В ночи з неділі на понеділок, люди, що около першої години вертали домів, мали нагоду побачити, а радше досьвідчити на собі рідке зявище. Зовсім нагло і несподівано взяв ся звідкись один подув вітру, але так сильний, що аж доми затряслися, а вікна, що не конче добре були позамикані, повиривало і покидало на улиці. Люди, що під ту пору ішли улицею, не могли удержати ся на ногах і чіпали ся стовпів від лїхтарень, щоби їх не вхопило. А по тім однім наглім подуві став віяти досить сильний вітер.

— Байка про цїсареву. З Атин доносять про слідуючу романтичну історию: В заливі перед замком „Ахіллеіон“ (колись власність бл. п. цїсаревої Єлисавети і єї улюблений тихий закуток) на острові Корфу збирає ся від якогось часу множество більших і менших людий, а люди із сусїдних сїл закидають неводи у чисту воду в тій надії, що їм удасть ся виловити ті чудові перли, які покійна цїсарева Єлисавета австрийска кинула умисно в море, щоби они там відновили ся і сьвітили ся знову як нові. Цїсарева, кажуть, забула відтак на свої скарби у воді і виїхала, та вже більше не вернула. Люди так пильно шукають перел в мори, що занедбали зовсім свої оливні сади і виноградники. — Видко, що на Корфу такі самі мудрі люди, як і ті наші та буковиньскі селяни, що повірили тому, що пок. Архікн. Рудольф наймає їх до служби в Бразилії.

— Движима азбука, — або прилад до образового представленя початкової науки читаня і писаня. Видав п. Григорий Блїй, емеритований управитель 6-кл. народ. школи у Львові. Комплет обнимає 76 букв, писаних на картонї, враз із пуделком до переховання і відповідною інструкциєю та з приладом до уставленя букв. Цїна знижена виносить 8 корон; для книгарень 20% рабату. Замовляти можна в канцелярії Товариства „Просьвіта“ і в книгарни Ставропігійскій (улиця Руска, ч. 3) у Львові. „Движима азбука“ повинна находити ся безусловно в кождій народній школї.

— З ґімнаст. товариства „Сокіл“ у Львові пишуть нам: Ферії в „Соколї“ скінчили ся. Вправи членів розпочинають ся дня 1-го жовтня в днях як давнїйше, т. є. ві вторник, четвер і суботу від 7—8 год. вечером. Наука боровництва відбуває ся в тих самих днях, що вправи, від год. ½7—7. О год. 8-ій відбувають ся вправи довільні. Вправи учеників розпочали ся вже дня 15-го вересня, записувати ся ще можна до дня 15-го жовтня. Вписи так членів як і учеників відбувають ся щоденно від години 7—8 вечером в „Соколї“ ул. Підвале ч. 7.

— Розправа Чайковского, убийника служниці Ількізної, почала ся — як ми доносили — передвчера. Чайковский поводить ся підчас переслуханя якось дивно. Видно у него якусь апатию, а кожде слово треба було від него майже видусити. Він признає ся до злочину і оповідає досить подрібно, як убивав Ількивну. Опісля плаче та розказує про свою дворазову утечу. Часом єго оповіданє неясне, деколи знов видно у него великий сприт. — Розправа против Чайковского тревала без перерви до 4 год. пополудни. Переслухано Чайковского, єго товаришів у вязници, сторожів, завідателя вязниці, лїкарів др. Малїшевского і Кольберґера що-до того, як поводив ся обжалований у вязници та підчас обсервациї на клініці. Яко сьвідка покликано також кс. крил. Тшопіньского з Кохавини, куда обжалований утік з Кульпаркова. Нових подробиць розправа не подала, але обжалований заховує ся в такий спосіб і відповіди видобувають з него з такою трудностию, що на всїх лицях можна вичитати побіч великого заінтересованя велике змучене. Взагалї відносить ся вражінє, що сей чоловік нездоровий на умі, помимо того, що подробиці злочину врили ся так глубоко в єго память. Впрочім се видно по єго зденервованю, котре проявляє ся в рухах рук, в без причини вибухаючім плачу, в ходженю по салї великими кроками і т. д. — Наступило переслухуванє сьвідків. Кс. прелат Тшопіньский і Никола Гарасимович зізнають, що бачили Чайковского вже по єго утечі з вязниці в Кохавині. Він робив вражінє божевільного. Цікава є подробиця з оповіданя п. Шнайберґа, що коли оголошено Чайковскому засуд смерти, він був лиш на одно цікавий, а іменно, коли єго повісять. Дальше зізнавали товариші вязниці і сторож, що Чайковский заховував ся у вязници так само як при розправі. — Остаточно розправу відложено аж до часу, коли лїкарі видадуть рішенє, чи Чайковский здоровий на умі, чи треба єго уважати божевільним.

— Як в Америці тратять електрикою. Убийника Чолґоша, котрого засудили на кару смерти через електрику, зараз по виданім вироку завезли до будинку, званого „домом смерти“, і там він мусить дожидати тої хвили, коли єго введуть до екзекуцийної салї. Єсть то велика простора і ясна саля, в котрій знаходить ся великий деревляний фотель, з широкими поручами. Із задного опирала звисають широкі і міцні ремені, котрими засудженого привязують до того крісла за руки і ноги. Кінцї дротів електричних суть уміщені в горішнїй і долїшній части крісла. Один з тих дротів, прикріплений до опирала, вистає засудженому понад голову, а другий іде з під споду, і дотикає засудженого в підошви. Ток електричний випрабляє сильна машина електрична. Над кріслом висить мала лямпка електрична. Коли вже все готове і машина в руху, вводять до салї засудженого на кару смерти, саджають на згаданім кріслї, привязують міцно ременями. На голову вкладають єму рід металевого шелома з чорною маскою, котра заслоню є лице підчас екзекуциї, привязують єго міцно і прикладають дроти від току електричного, з

— Не говорім о тім. Самі знаєте, що так не єсть. Поговоримо о тім коли инде; нині ярмарок, я мушу вертати до склепу. А може вам чим служити?

— Вийду тепер на місто. Побачу конї, за пів години верну, то велите менї дати що зїсти.

— Добре.

— А як би Янкель прийшов, нехай задержить ся.

— На що вам Янкель?

— Гроший треба, може позичить, може трохи збіжа купить. Порядно мене обідре.

— Чому?

— Бо то жид твердий, як камінь.

— Не бійте ся, моя в тім голова, аби він був мягкий, як віск.

— Поможете менї?

— Ви питаєте? А колиж то я вам не хотіла помогти? Я все по вашій стороні.

При тих словах так мило усьміхнула ся, що молодий чоловік був би радо зіпсував другу бразелетку, але до „сальону“ увійшли нові гості.

Чверть години пізнїйше, стрітив Мойсьо Малку в сїнях. Ішов по новий кіш фляшок, а она вибігла, аби покликати служницю.

Безніякого вступу Мойсьо сказав напрасно до жінки:

— Слухай-но Малка, чого ти шукала на підлозі з тим...

— З ким?

— Ну, з тим ґоєм!

— Чи ти що згубив?

— Я нічого не згубив.

— То не будь дурний і не завертай менї голови.

На таку остру і рішучу відповідь, Мойсьо не мав вже відваги відповідати, однако постановив в души, що перед усїм, як лиш буде мати вільний час, то надумає ся, а як вже добре надумає ся, возьме ся з цілою рішучостию до діла і добуде відповідь на питанє: чого они шукали?

Для історичної точности треба додати, що панї Малка сейчас, як лиш вийшов посесор, найшла свій смараґд, що дуже обережно завинула єго в папір і сховала до сильної дубової скриньки, в котрій переховувала дорогоцінности власні і приняті на застав.

ГЛАВА V.

описуюча три великі операцийні салї і знаменитих хірурґів та їх многонадійних асистентів.

Не треба їздити до Відня або до Берлина, аби пізнати діяльність знаменитих операторів; в Чорнім болоті можна також щось бачити, а не буде в наших словах нї дрібки пересади, коли скажемо, що чорноболотскі хірурґи без ножа, без розливу крови, не завдаючи пацієнтам фізичних мук, довершують надзвичайних операций, о яких не снило ся найзнаменитшим професорам і практикам, що мають европейску славу. Особливо коли іде о усуненє монетарних новотворів, зручність чорноболотских хірурґів не має границь і переходить всяке понятє. Хочби навіть хлоп проковтнув жменю мідяних гроший, добудуть їх з него так скоро і зручно, що навіть не огляне ся, коли позбув ся непотрібного тягару.

В ярмарочний день чорноболотскі хірурґи працюють найревнїйше, найенерґічнїйше. Ледве вспіли з'оперувати одного пацієнта, вже єсть другий на столї, а третього задурюють, аби був готовий.

Заїзд „під Зеленим лебедем“ подібний в тім дни до великаньскої клініки, в котрій пацієнтам так приємно, як колиб була наповнена розвеселяючим ґазом. Так там гамірно і гучно, так брenчить скло, так сьміють ся пацієнти, що глядячий з боку мігби гадати, що їм щось дуже приємного лучило ся, або що обходять спільне а радістне торжество.

В паньскій комнаті засїдає молодий посесор досить недбало на канапі, панї Малка хльороформує єго повним обітниць поглядом великих, чорних очий і вином, котре для так рідкого і незвичайного гостя сама власноручно з пивниці принесла.

Головний хірурґ і славний оператор Янкель Бас гладить з величезною повагою бороду, єго два асистенти, Товія Ґлянцман і Ноах Шпараґ розкладають на боцї руками і ведуть між собою дуже оживлений спір.

Янкель Бас, як добре здогадував ся посесор, дивно твердий, такий твердий і непохитний як зелізна штаба. Панї Малка старає ся трохи єго змнякшити, що їй не конче удає ся, молодий чоловік не може укрити свого непокою, бо непевний успіху. Ціла єго надія в хорошій господини, котра обіцяла єму підпору і дає ще й тепер дуже значучим поглядам пізнати, що не дармо обіцювала.

Але то буде дорого коштувати і нічого дивного, бо інтерес дійстно твердий. Перед усїм Янкель Бас твердий і в лихім настрою; просто каже, що не має до предкладаного єму купна нї охоти нї гроший.

Що до першого уступає виключно лише на просьби і намови панї Малки; а шо-до другого мусів би ся старати о спільників, а які то спільники! Люди що не знають ся на збіжевих інтересах, навіть не фактори. Товія Ґлянцман, молодий чоловік, лише що починає пускати ся на інтереси, ще несьмілий і не легко рішає ся; Ноах Шпараґ, противно вже старий і вже майже не займає ся інтересами; мусить майже десять разів понюхати табаки, заки рішить ся, що треба щось зробити. Янкель же, третий і головний спільник в тій справі, приступає до купна без огня, зїває, немов би то не було в ярмарковий день „під Лебедем“, лише у него дома в сьвято, пополудни.

В єго промовах чути огірченє і знеохоту.

— Ви певне гадаєте, що збіже єсть товар. Не все, як часом. Деколи є добрий товар, а нераз буває варт тілько, що сьміте.

— Моя пшениця прекрасна; Янкель певне бачив переїзджаючи через Затрачинець.

гори до голови і зпід споду до ніг. Коли вже все готове начальник комисиї судової огляда чи все в порядку а машина лагодить сильний ток електричний. Скоро над засудженим заблисне електрична лямпка, то знак, що ток електричний вже досить сильний, щоби убити чоловіка. Тогди начальник комисиї тисне па ґузик, а ток електричний мов грім спадає на засудженого і убиває єго переходячи по цілім тілї. То страшна хвиля. Засуджений випружує ся корчево з такою силою, що аж ремені, котрими він привязаний натягають ся і мало не попускають. Так пускають на засудженого три рази ток електричний і за кождий раз лїкарі переконують ся, чи серце вже перестало бити. По сконстатованю смерти трупа кладуть на марморовий стіл і відбуває ся обдукция.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Віден 9 жовтня. Wien. Allg. Ztg. довідує ся з доброго француского жерела, що російско-француский союз значно ослаб, що мало кілька разів обявити ся в часї царскої гостини у Франциї.

Берлин 9 жовтня. Цїсар Вільгельм прибув сюди з поворотом з ловів і приймив старшого бурмістра Кіршнера і радника міского Гофмана.

Мадрид 9 жовтня. Королева реґентка підписала декрет скликуючий іспаньский парлямент.

Льондон 9 жовтня. Кіченер доносить з Преториї, що війна в Капляндї вже пригасає; Анґлійцї всюди женуть Бурів перед собою і розбивають їх відділи.

Париж 9 жовтня. Доносять з Шанґаю, що цїсарский двір виїхав дня 6 с. м. з Сінанфу до Пекіну.

Надіслане.

— **Правдивий, чистий мід** єсть не лиш великим присмаком і здоровою поживою, але також і знаменитим лїком як для старших людий так і для дїтий, розуміє ся, уживаний в міру і відповідно. Але вистерігати ся треба, щоби не купувати меду т. зв. столового, котрий дуже часто єсть лиш мішаниною сиропу з маленькою частию меду. Такий фальшований мід пізнати легко по єго смаку і хто коли їв правдивий чистий мід, а скоштує фальшований, то пізнасть єго зараз по смаку. Такий мід тягне ся звичайно як рідке тісто і не цукроватіє так як мід правдивий. Хто би хотїв мати знаменитий мід, нехай напише до П. Корінєвича, ем. учителя в Іванчанах, а дістане у него мід десеровий і курацийний 5 кільо по 6 К. 60 с. франко. До кождого замовленя додає ся даром і оплатно брошурку проф. дра Т. Цїсельского під заголовком: Własności odżywiające i lecznicze miodu.

— **„Краєвий Союз кредитовий“** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цїнах:

1. Книга довжників	. . .	аркуш	по 10	сот.
2. Замкненя місячні	.	2 аркуші	„ 5	„
3. Інвентар довжників	.	аркуш	„ 5	„
4. „ вкладників	.	„	„ 5	„
5. „ уділів		„	„ 5	„
6. Книга головна		„	„ 10	„
7. „ ліквідацийна	.	„	„ 10	„
8. „ вкладок щадничих		„	„ 10	„
9. „ уділів членьских		„	„ 10	„
10. Реєстр членів		„	„ 10	„

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзі кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10 І. поверх.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1901 після середно-европ. год.

посп.	особ.	**Зі Львова**
відходять		
		День
-	6·25	До Станиславова, Підвисокого. Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Підволочиск в Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стрия
	9·00	„ Сколього, Лавочного від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск в гол. двірця
	10·25	„ Іцкан, Сопова, Берегомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск в гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в недїлї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{15}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45		До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	7·52	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·30	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мункача Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави руської
	7·10	„ Тернополя в гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·30	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в недїлї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів в гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова в Підзамча

посп.	особ.	**До Львова**
приходять		
		День
	4·40	Зі Стрия, Самбора, Борислава
	6·10	„ Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави руської
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·10	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{10}/_{9}$.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5 55		„ Чернівців
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.11	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в недїлю і сьвята
	7·36	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{15}/_{9}$.
	8·50	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·15	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·15	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·25	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного, Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від **6-ої** години вечером до **5-ої** години **59** мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В містї видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

— Чому нї, видів; дуже хороша пшениця, але що з того, коли тепер погана цїна; хто купує в сім роцї, дуже ризикує, може грубо стратити.

— Длячого?

— Длятого, що приходив такий телеґраф до Ґданьска, що в Америцї шляхта має великаньский урожай в сім роцї, що цїлий сьвіт засипле пшеницею; Угорщина також має більше збіжа як звичайно — всюди урожаї, на цїлім сьвітї урожай — збіже буде за безцїн і в малім руху. Хто може хотїти купувати?

— Янкель купить — сказала панї Малка усьміхаючись. — Я знаю, що Янкель купить.

— Куплю, але дуже дешево.

Подав цїну, посесор аж зірвав ся з канапи.

— Але то неможливо!

— Нема в торговли гніву, нема примусу. Нехай пан здержать ся до весни, може будуть лїпші цїни, може трохи поправить ся.

— Виж знаєте, що не можу вдержувати ся.

— То мусите продати дешево. Я вже сказав, що не маю тепер богато гроший, мушу до того інтересу мати спільників і то впливає на цїну.

— А то з якої причини?

— Дуже проста причина. Як би я робив сам той інтерес і скористав на нім, скажім для приміру, рубля, — то я буду дуже вдоволений, що заробив рубля, а коли є крім мене двох спільників, то они також хотять бути дуже вдоволені і також заробити по рублї. То ясне, як день.

— Очевидно — сказав Ґлянцман — ми також хочемо жити.

Розпочав ся завзятий торг. Молодий чоловік держав ся спершу твердо, але коли побачив, що не порадить, ставав чим раз готовійшим до уступок. Гроший потребував конечно, а спільники знали о тім знаменито.

Підчас торгу панї Малка кинула від часу до часу делїкатне слівце, аби змякшити твердість Янкля і єго спільників, або аби пересьвідчити молодого чоловіка, що продаж, яку робить, хоч не вимково сьвітла, однако бувають на сьвітї далеко гірші.

— В сім роцї дійстно цїна мала — говорила — але ви чоловік молодий...

— Ай, ай і який молодий! — замітив Янкель — я вже не памятаю, коли був таким молодим.

— Маєте час, можете діждати ся далеко лїпших, дуже високих цїн!

— Коби лиш здоровле — докинув Ґлянцман — то всьо буде добре.

— В інтересї — закінчив Янкель Бас — то так: нинї стратив, завтра заробив, аби гандель ішов.

Цїлий стіл, з котрого при заключуваню умов здіймано звичайно обрус, був записаний крейдою Янкля і єго спільників.

То звичай дуже добрий. Крейда, мінерал благородний, а рівночасно не дорогий, єсть немов сотворена до записуваня передвступних умов і тимчасових обрахованя. Єї слїд дає ся легко стерти рукавом, або хусткою і стіл лишає ся чистий, як коли би нїколи нїяких умов на нім не заключувано.

Кождий порядний купець носить крейду в кишени, бо она у всякій пригодї може пригодити ся, бо она єсть немов попередничкою чорнила, котрого значінє цїлком инше. Чорнило більше постійне і поважне і зараз коли крейда кінчить свою роботу, зачинає оно свою. Тому коли Янкель сказав великє слово: „шойн!“, панї Малка сейчас принесла каламар, повний утоплених мух, але впрочім дуже порядний, два аркуші сивого паперу і перо.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лоґиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569)